

PRIVACY (4)

Met de wijze waarop Prof. dr. J. Swinkels (VN 15) de kritiek op het nieuwe GGZ-zorgstelsel (DBC-systeem) pareert zal hij de ongerustheid over de huidige ontwikkelingen vergroot hebben in plaats van deze weg te nemen. Hij bewijst hiermee de critici onbedoeld een grote dienst. Ook degenen die niet of minder kritisch waren, zullen zich mogelijk eens achter de oren krabben. Prof. Swinkels gunt ons een blik in zijn keuken en daar ziet het er naargeestiger uit dan we hadden kunnen vermoeden.

Met zijn ongenueanceerde termen plaatst hij zich buiten de discussie en diskwalificeert hij zichzelf in zijn functie van richtlijnontwikkelaar en ontwerper van een vergoedingssystematiek. Want willen wij de ontwikkeling van een zorgvuldige systematiek voor psychiatrische en psychotherapeutische behandelingen in handen geven van iemand die de bevolking indeelt in 80% lijdend aan pronoia en 20% aan paranoia? Die de bezorgdheid over privacy en beroepsgeheim afdoet met 'het is allemaal achterdocht' en als 'een rotsmoes van behandelaren'? Die denkt dat 'de psychiaters (...) het natuurlijk prettig (vonden) om ondoorzichtig te declareren'? En die kennelijk van mening is dat goede behandelvoorwaarden voor 20% van de hulpvragers – 'echt complexe zaken', 'ingewikkelde uitzonderingen' – 'er niet toe doen'?

Swinkels wekt de indruk dat hij het contact met dit vak inmiddels enigszins is kwijtgeraakt.

Janneke Bergstra, psycholoog-psychotherapeut, bestuurslid KDVP

BRIEVEN KUNT U RICHTEN AAN VRIJ NEDERLAND, POSTBUS 1254, 1000 BG AMSTERDAM OF AAN POST@VN.NL, ZIE OOK WWW.VN.NL

De redactie behoudt zich het recht voor bijdragen aan deze rubriek te redigeren en/of in te korten. Reacties zonder huisadres en inzendingen onder pseudoniem worden niet geplaatst. Vrij Nederland wordt tevens elektronisch opgeslagen en geëxploiteerd. Alle auteurs van tekstbijdragen worden geacht daarvan op de hoogte te zijn.

HELEEN MEES (1)

'Het liefst zou ik trouwen en kinderen krijgen' luidt de kop boven het interview met Heleen Mees. Wij lezen: 'Mees is in control'. En dan begint Mees het 'powerfeminisme' te verdedigen en ons de les te lezen. Moet ik mij aangesproken voelen? Ik ben tenslotte een hoogopgeleide vrouw die vanwege het alleenstaande ouderschap en talloze hobby's toch maar een parttime baan heeft. Vooral haar moeder is haar grote voorbeeld geweest. Nou, het heeft haar goed gedaan, dacht ik, want ze heeft het ver geschopt en heeft zich weten te handhaven in uitdagende situaties. Ze heeft respect afgedwongen in een mannenwereld. Je zou zeggen dat ze het levende voorbeeld is van haar eigen uitspraken. Maar dan lees je in het tweede gedeelte van het interview dat zij zich niet zo happy voelt bij hoe het allemaal is verlopen. De verbroken relatie, de realisatie dat ze te laat is voor een kinderwens en haar neiging tot twijfel. Dan wordt dit een artikel over een vrouw die niet tevreden is met zichzelf maar wel hoog van de toren blaast over hoe zij denkt dat het allemaal wel moet, terwijl zij zelf verstikt heeft. Ze is niet getrouwd, treurt om het feit dat ze geen kinderen heeft en ziet veel tekortkomingen in zichzelf. Zij twijfelt zelfs over haar opleiding, die ze waarschijnlijk gevolgd heeft in opdracht van een overheersende, gefrustreerde moeder.

De toon die Mees aanslaat in het eerste deel is arrogant, betweterig en neerbuigend. Dat zorgt ervoor dat ik geen medeleven voel voor Mees, die het allemaal zo goed weet. Je zou hopen, gezien het feit dat zij ook een crisis heeft doorgemaakt, dat zij iets minder zwart-wit in het leven zou staan. Je zou denken dat zij een bredere kijk op werk en leven zou hebben. Niet dus. Wat wil zij nou? Dat iedereen, net als zij, een privé-leven opoffert voor het zakelijke. Sorry mevrouw Mees, het mooie van deze tijd is juist dat

iedereen het invult zoals hij of zij dat prettig vindt. Het betekent echt niet dat wij vrouwen minder betekenen in de grote wereld. Dit artikel heeft mijn keuze voor parttime werken, het moederschap en het bijhouden van andere activiteiten alleen maar versterkt. Ik ben blij dat ik wel een stuk persoonlijke ontwikkeling heb doorgemaakt naast het nastreven van een carrière. En tijd thuis doorbrengen met mijn kinderen in plaats van steeds afwezig te zijn in verband met werk had ik voor geen goud willen missen. Dat Mees op haar veertigste met enige droevigheid terugkijkt op haar keuzes ontkracht haar uitgesproken meningen over het 'deeltijd-feminisme'.

Geraldine Nesbitt, Alphen aan den Rijn

HELEEN MEES (2)

Zelf geen kinderen en dan het hoogste (en het laagste!) woord over het ledige bestaan, over het niet-gebruiken van hersens door de 'luie moeders' die zelf hun kinderen opvoeden. 'Was dan naar de huishoudschool gaan. Ze zouden eens écht aan het werk moeten!' De huishoudschool, oei, dat is lang geleden. Mevrouw Mees zet haar gouwe-ouwe-favoriete langspeelplaat maar weer eens aan, en ja hoor, de naald blijft opnieuw steken: 'Vrouwen aan de top... vrouwen aan de top... top... top...'. Welke top, mevrouw Mees? Is uw top niet een van de plekken waar die leukerds eerst hun portemonnee spekten om vervolgens een wereldcrisis achter te laten? Hoe houd je volgens u met een topbaan van minstens vijftig uur per week toch je gezin en je huishouden draaiend? Voor het schoonmaken van uw toilet, voor het vervangen van uw lamp, voor het opvoeden van uw kinderen staat de laag-opgeleide dienstbare klasse voor u klaar. U wilt graag kinderen. Hoe kan dat? U bent er toch nooit voor hen? Een kind betekent werk op down-to-earth-niveau. Dat is niets voor u, uw plaats is aan de top, en wel

meer dan vijftig uur per week! Naar verwachting zijn vrouwen inmiddels gelukkig feministisch genoeg om zich niet al te veel gelegen te laten liggen aan uw Vrouwen-aan-de-top langspeelplaat en om hun eigen afwegingen te maken over hoe ze in dit leven willen en kunnen staan. Op de foto's in VN staat u wat treurig, misschien niet met zo'n leeg hoofd als al die zelfzorgende moeders maar wel met lege handen.

Jehanne van Woerkom, Bussum

BOB DYLAN (2)

In VN 15 stond een lasterlijk stuk van Brusselmans vol verzonden feiten over Bob Dylan. Het was waarschijnlijk geestig bedoeld, maar dat komt op geen enkele manier uit de verf. Teleurstellend dat een serieus blad als VN zo'n stuk opgenomen heeft.

Jan Timman, Arnhem

BOB DYLAN (3)

Het artikel van Herman Brusselmans over Bob Dylan (VN 15) vond ik erg teleurstellend. Het bevatte feitelijke onjuistheden, die ik niet verwacht in een blad als VN. Jammer.

Gideon Querido van Frank

BEATRIX (1)

Twee correcties bij het informatieve artikel over Beatrix van Oranje (VN 17/18). Er waren wel degelijk Oranjes die tot de laatste snik aan de macht bleven.

ADVERTENTIE

De mooiste aktetassen

www.tassenboetiek.nl